

Getuigenis van Martine Catta

Met Pierre ontvingen we
de uitstorting van de Geest op 13 februari 1972,

sommigen van ons waren nog niet geboren, (Alleluia)
tijdens een weekend

van 11 tot 13 februari,
dit zijn mariale data.

Pierre, in 72, was een heilige leek,
Hij had trouw gebeden sinds hij 20 jaar oud was

toen hij diep en persoonlijk
Jezus ontmoet had.

en hij koos
voor een leven als leek

voor Jezus, voor de Heer,
als aanbieder van de Eucharistie en verkondiger.

Dus hij had niet de roeping tot het priesterschap.

er kwam wel iemand naar hem toe en zei:

"Je moet priester worden".
Nee, zijn roeping was om in de wereld te zijn

en om de liefde van Jezus te verkondigen
en de Eucharistie te aanbidden.

En misschien weten jullie het,

dat hij ziek was,
hij had tuberculose vanaf zijn 18e

en hij was ziek tot hij 45 of 50 jaar oud was
totdat er antibiotica waren.

En zo was hij voor een lange tijd en
meerdere keren op het randje van de dood.

En toen hij kon, zette hij eerst zijn studies voort
en toen werkte hij.

In 1970-1971, was soort van
gedwongen om met vervroegd pensioen te gaan,

de plaats waar hij werkte
was echt moeilijk geworden

en hij realiseerde zich dat voor hem
het beste was om te vertrekken.

Hier hebben we dus een man
die net met pensioen is,

58 jaar oud, niet meer ziek,
maar nog steeds moe,

en die ziet hoe de Kerk is
op dit ogenblik

waar veel priesters in de jaren zeventig
het priesterschap verlieten

en hij bad, hij wilde de kerk helpen,
Hij zei, dat hij haar niet wilde restaureren

maar haar helpen zichzelf te vernieuwen.
Maar niemand verwachtte iets van hem.

Hij ging door een nogal moeilijke periode
maar hij bad, hij bleef bidden.

Op een dag zei een van onze broers tegen hem
"Je moet veel genade hebben gehad.

"Hij zei geen nee, hij zei:
"Ik probeerde trouw te zijn, dat is alles".

Kunnen wij ook zeggen:
"Ik probeerde trouw te zijn, dat is alles"?

Dus hier is deze man in die tijd.
In '72 was ik arts-assistent.

Meerdere jaren ervoor
had ik een bijzondere ontmoeting met Jezus

die me zeer diep raakte en omwentelde.

Ik werd tijdens een bezoek aan musea in Florence, Italië
sterk aangetrokken door zijn persoon en zijn liefde.

Dank U Heer. En dank U voor Italië en zijn artiesten.
Het maakte mijn leven helemaal leeg

deze liefde van Jezus, deze aanwezigheid van Jezus
maar echt deze aanwezigheid

van zijn liefde en zijn persoon.
Ik begrijp nu,

dat dit in feite een sterke Emmanuel (God-met-ons) ervaring was
zonder dat ik dat woord toen kon zeggen.

Toen ik de Heer ontmoette
ontving ik van binnen een woord,

- ik begon toen aan mijn studie geneeskunde -
dit innerlijke woord, deze uitnodiging

om een christelijke arts te zijn
zo bekwaam mogelijk, voor de glorie van God.

De Heer heeft me echt in mijn werk geplaatst

als ik het zo durf te zeggen,

en het was dit woord
dat me hielp om de studie te voltooien.

In 1972 werd ik een stagiair
maar ik zat op een dood spoor, waarom?

Omdat ik dacht dat hoe beter ik was
hoe meer Jezus van me zou houden,

Grote vergissing,
Grote vergissing!

Ik was begonnen te bidden, te aanbidden
en naar de mis te gaan naar de ontmoeting met Jezus.

Het gebedsleven leidt ons ertoe
om onze armoede en onze zonde te zien,

U vindt dat ook?
En toen wist ik niet meer hoe verder

Ik had geen hoop
en ja, ik zat in een impasse, dat zou je kunnen zeggen!

Dus, zo waren wij in februari ('72).

Kenden Pierre en ik elkaar?

Nou, ja, een beetje, heel weinig.

Het was Pere Caffarel, stichter van de Equipes Notre Dame
die op een dag tegen me zei:

"Martine, ik wil je voorstellen aan
een man die een belangrijk beroep heeft

maar die in armoede leeft op een zesde verdieping
om een aanbidder te zijn.

En toen ik Pierre ontmoette
begreep dat hij het moest zijn,

maar ik ontmoette hem als een meneer,
een beetje ver weg, lichtelijk intimiderend, ok....

Enige tijd later, vroeg Abbé Caffarel me

of ik hem welkom wil heten in de school van gebed,

- ik had met een klein team de leiding over een school van gebed -

of ik zou aanvaarden dat hij meekwam en meedeed aan de animatie.
"Ja, dat is goed."

En zo kwam Pierre eind 1971 aan de bijeenkomsten
van de school van gebed deelnemen

en hij deed dat op een zeer eenvoudige, zeer nederige manier.

We zeiden: "De volgende keer

ben jij degene die over dit en dat onderwerp spreekt".
en hij bereidde het zeer zorgvuldig voor.

Na zijn dood
heb ik verschillende notities gevonden,

hij maakte steeds weer een nieuwe versie,
zo nederig probeerde hij de Heer te dienen.

Dus in deze situatie werden we tot een weekend
van uitstorting (van de Hl. Geest) uitgenodigd.

Pierre was uitgenodigd door Abbé Caffarel
die hij al 30 jaar kende.

En Abbé Caffarel had tegen Pierre gezegd:
(het is een kleine anekdote)

"Ik zal Martine niet uitnodigen!"
hij was niet tevreden met me....

Stel je voor, ik zie Abbé Caffarel op 2 februari,
ik spreek hem en hij nodigt me uit!

En Pierre was de eerste die verrast was
om me te zien aankomen op 11 februari.

11 februari, 2 februari, 13 februari,
het is buitengewoon hoe Maria aanwezig is.

Bij het weekend

waren ongeveer dertig personen aanwezig.

We brachten de helft van de tijd door,
een goede helft van de tijd,

- niet met luisteren naar Emmanuel Dassi
zoals we hier de komende dagen zullen doen -

maar met luisteren naar de getuigenis van Xavier en Brigitte Le Pichon
die net waren teruggekeerd uit de Verenigde Staten

en die helemaal getransformeerd waren
door de ontmoeting met de Vernieuwing en hun ontvangen uitstorting van de Geest.

Xavier is een wetenschapper
en Brigitte is een concertpianiste.

Ze waren zo vrij in de Heilige Geest

ze waren zo vreugdevol, ze zongen in tongen,
- we wisten helemaal niet wat dat was -

ze baden spontaan,

ze leerden ze ons het herhalend gebed,
het was allemaal revolutionair.

Kortom, iedereen... veel mensen....
we werden allemaal geraakt.

En op zondag vroegen we om de uitstorting (van de Hl. Geest).

Ik kende de Heilige Geest niet.

Ik leerde uit de catechismus dat er een derde persoon
van de Drie-eenheid was, de Heilige Geest.

Maar het waren maar geschreven letters!

En toch, herinner ik me, had ik drie jaar lang, 69-72,
het Veni Creator gebeden.

Ik weet niet meer waar ik het had geleerd
maar ik bad het elke ochtend

voor mijn gebedstijd, tot 1972
Dit even terzijde.

En dus, wij ontvangen de uitstorting van de Geest,
er waren dertig Personen die het ontvingen,

Wie baden voor ons?
Pere Caffarel, Xavier en Brigitte, alle drie.

Dus we zaten op een rijtje op onze knieën
en toen toc, toc, toc

gingen ze van de een naar de ander
Het duurde twee minuten

Ik zal jullie vertellen wat ik vroeg.

Ik weet niet wat Pierre vroeg,
Ik weet niet waar hij in de kapel was.

Ik had al op zaterdag een woord van binnen ontvangen.

“Laat mij het roer overnemen van je leven, van je boot.
Laat mij het roer overnemen van je leven.”

Dit hield me voortdurend bezig
en ik begon te begrijpen.

Op zondagmorgen ging ik dit aan Pere Caffarel vertellen
ik ging biechten.

En toen vroeg ik om de uitstorting
(van de Hl. Geest).

Toen men voor me bad zei ik:

"Jezus, je vraagt me om je het roer van mijn boot,
van mijn leven, te laten overnemen

Ik ben niet in staat om dat te doen

dus vraag ik u om de Heilige Geest,

ik heb de Heilige Geest nodig.”

Toen baden ze twee minuten voor mij
en gingen door naar de volgende.

We gaan door, we maken de dag af
en aan het eind van de dag was er

een buitengewone vreugde in de hele groep,
een vreugde, we konden elkaar niet verlaten!

Begrijpen jullie wat ik bedoel: we zeiden “tot ziens”
maar we konden geen afscheid nemen.

En toen stonden we daar in de ingang
van het huis in Troussures van Pere Caffarel.

Toen Pierre “tot ziens” tegen me zei

- die oude man die meteen nogal bang maakte -
op dat moment,

werden we echt broer en zus!

We werden we broer en zus.
Ik kan niet anders zeggen!

Het ging sneller dan ik het kan vertellen.

Het was net als met de Heilige Geest,
het was simpel, het was absoluut duidelijk.

En het is bijzonder omdat bij de anderen niet zo was.

Bij de anderen zeiden we vol vreugde “tot ziens”.

Maar Pierre...
Pierre en ik waren broer en zus geworden. Dat was duidelijk!

Dat zei hij en we zeiden “we zien elkaar morgen!”

Ik weet niet meer of het bij hem thuis was of bij mij,
maar dat maakt niet uit, en we gingen uit elkaar.

De volgende dag begonnen we de Heer te loven.
We loofden de Heer

en we gingen elke dag door, indien mogelijk.

drie maanden lang want we wisten niet
waartoe de Heer ons riep,

we wisten het niet, absoluut niet,
maar we waren broer en zus,

we waren in een staat van vreugde!
Zij die ons zagen, zeiden tot ons:

“Wat is er met je aan de hand dat je zo gelukkig bent?”

Het was duidelijk wat het belangrijkste was:

de Heer loven!

Toen we zonet tot de Heilige Geest zongen,
zei ik tegen mezelf:

"Wat is het dat de Heilige Geest het meest eert
die zo nederig in ons is?"

Het is dat we hem loven, dat we hem danken,
dat we hem bedanken dat hij in ons is, want hij is ons.

En zo ging het door, als een stroom.

We probeerden een beetje volgzaam te zijn, beschikbaar,
al was het maar een beetje

maar het was werkelijk een vuur.
en vandaag is het nog steeds een vuur!

voor ons en voor jullie allemaal.
Men zei tegen me:

"Jullie waren toen arm".
maar wanneer je de uitstorting ontvangt

- je ervaart je armoede ook ervoor
daarom vraag je om de uitstorting -

Ik geloof dat de armoede die ik vandaag ervaar
niets te maken heeft met de armoede van 1972.

Ik denk dat dit voor ons allemaal geldt.

De Heer leidt ons in de armoede
maar in zoveel liefde,

in zoveel vreugde van zijn aanwezigheid.

En zo kom ik terug bij Pierre...

We hebben drie maanden gewacht
en hebben de Heer geloofd als we konden.

En toen kwamen enkele broers
en sommigen ervoeren

dezelfde broederlijke gemeenschap,
dezelfde broederlijke liefde.

Dit was voor Pierre het teken
dat het echt was

en dat we verder konden gaan, dat de Heer ons helpt
dat de Heilige Geest ons naar een gemeenschap leidt.

En zo is de Gemeenschap ontstaan.
zo is ze begonnen te ontstaan...

Deze gave van broers, deze gave van communie die we hebben ontvangen,

is echt het eerste geschenk van de Heilige Geest,
zijn eerste manifestatie

met de vreugde van de uitstorting van de Geest
en het is een teken, denk ik,

tenminste voor ons,
van de vernieuwing van onze tijd.

Zo is het dus begonnen.
En nu zijn jullie met velen!